

Sygn. akt VI Pa 64/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2013r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Marek Zwiernik /spr./

Sędziowie: SO Mariusz Nawrocki

SO Tomasz Korzeń

Protokolant: st.sekr.sąd. Aneta Symeryak

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 roku w Gorzowie Wielkopolskim na rozprawie

sprawy z powództwa P. M.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o ustalenie wypadku przy pracy, wynagrodzenie za pracę, premię obecnościową, wynagrodzenia za dzień 17 października 2011 roku, odszkodowanie za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę, odszkodowanie za czas pozostawania bez pracy, objęcie maksymalnym okresem ochronnym

na skutek apelacji powoda oraz pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 kwietnia 2013 roku, sygn. akt IV P 430/11

- I. ***zmienia pkt II zaskarżonego wyroku i powództwo oddala;***
- II. ***zmienia pkt IV zaskarżonego wyroku o tyle, że zasądza kwotę 295,81 złotych, a w pozostałym zakresie powództwo oddala;***
- III. ***w pozostałym zakresie apelację pozwanego i w całości apelację powoda oddala;***
- IV. ***koszty procesu za instancję odwoławczą wzajemnie znosi.***

VI Pa 64/13

UZASADNIENIE

Powód P. M. wystąpił z pozwem przeciwko (...) Sp. z o.o. w G. W.. i ostatecznie po sprecyzowaniu wniósł o:

1. Ustalenie, że zdarzenie z dnia 15.04.2011r stanowi wypadek przy pracy
2. Odszkodowania za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę (początkowo przywrócenie do pracy- k. 107)
3. wyrównania premii obecnościowej w kwocie 1680zł brutto
4. wyrównania wynagrodzenia za okres od 18.04.2011 r do 30.09.2011r w kwocie 2800zł brutto

5. wyrównanie wynagrodzenia za dzień 17.10.2011 r w kwocie 140zł brutto

6. zadośćuczynienia w kwocie 20.000,00zł.

Jednocześnie cofnął pierwotnie wyrażone żądanie zasądzenia odszkodowania za

Okres pozostawania bez pracy(k. 91), żądanie objęcia maksymalnym okresem ochronnym (k.91), na co pełnomocnik pozwanego wyraził zgodę.

Pozwana (...) sp. z o. o. z siedzibą w G. W.. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana zaprzeczyła, aby zdarzenie z dnia 15.04.2011 r stanowiło wypadek przy pracy, w związku z czym ani żądanie ustalenia ani też pozostałe żądania powoda nie zasługują na uwzględnienie.

Postanowieniem z dnia 08.12.2011 r sąd, po sprawdzeniu wartości przedmiotu sporu, ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 58.446,46zł.

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim orzekł, co następuje:

I. Ustala, że zdarzenie z dnia 15.04.2011 roku, któremu uległ powód P. M., stanowiło wypadek przy pracy,

II. Zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. W.. na rzecz powoda P. M. kwotę 5.000,00 złotych

(słownie: pięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia.

III. Zasądza od pozwanego (...). w G. W.. na rzecz powoda P. M. kwotę 122,48 złote (słownie: sto dwadzieścia dwa złote 48/100) tytułem wynagrodzenia za dzień 17 października 2011 roku.

IV. Zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. W.. na rzecz powoda P. M. kwotę 1.479,06 złotych (słownie: tysiąc czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych 06/100) tytułem wyrównania wynagrodzenia za okres od 18.04.2011 roku do 30.09.2011 roku.

V. Zasądza od pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. W.. na rzecz powoda P. M. kwotę 1.680,00 złotych (słownie: tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych) tytułem premii obecnościowej.

VI. Umarza postępowanie w części dotyczącej żądania odszkodowania za czas pozostawania bez pracy oraz żądania objęcia maksymalnym okresem ochronnym.

VII. W pozostałej części powództwo oddala.

VIII. Wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.820,82 złotych.

IX. Nakazuje ściągnąć od pozwanego(...) Sp. z o.o. w G. W.. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. kwotę 549,00 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych.

X. Zasądza od powoda P. M. na rzecz pozwanego (...) Sp. z o.o. w G. W.. kwotę 918,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. M. zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. w G. W.. jako pracownik produkcji bezpośredniej.

Pracował na (...) na stanowisku kontroli elektrycznej wiązek Y..

Do zadań na tym stanowisku należy kontrola wiązek, która polega na tym, że należy podjechać wózkiem pod paletę, na której znajdują się pojemniki z wiązkami elektrycznymi, a następnie wstawić pojemnik na wózek i podjechać tym wózkiem pod stanowisko kontroli elektrycznej, gdzie etapami wyjmuje się wiązkę elektryczną na stół i umieszcza się poszczególne elementy wiązki w ujęciach stołu. Po przeprowadzeniu testu sprawdzającego, ponownie umieszcza się ją w pojemniku. Następnie wózkiem podjeżdża się pod paletę w miejscu wyznaczonym przy stole kontrolnym i odstawia tą skrzynkę na paletę.

Pojemniki ważą od 18 do 20 kg. Przeciętnie powód sprawdzał 32 sztuk wiązek dziennie. W dniu 15.04.2011r sprawdzono na stanowisku kontroli elektrycznej 55 sztuk wiązek.

W dniu 15.04.2011r. powód P. M. zalogował się na stanowisku pracy o godz. 5.55., pracował razem z J. K. (1), który zalogował się o 5.58 i W. W., który zalogował się o 05.48.

Około godziny 9.00 po przerwie śniadaniowej podczas ściągania z wysokości około 1,8m około 20kg skrzynki stojącej na palecie i wstawiania jej wraz z zawartością na wózek podczas dźwignięcia powód poczuł ból lewej strony klatki piersiowej. Ból był silny i nieustający, powód miał też trudności z oddychaniem. Początkowo myślał, że to skurcz, który minie. Z uwagi na to, że ból nie przechodził, udał się do pielęgniarki zakładowej.

W gabinecie pielęgniarskim dostał leki przeciwbólowe i zawieszony został do lekarza medycyny pracy H. K. (1), który stwierdził, że to nerwoból. Poinformował powoda, że jeżeli ból nie przejdzie, to w poniedziałek ma iść do lekarza rodzinnego, po czym powoda przewieziono z powrotem do zakładu pracy.

Mimo dolegliwości pozostał w pracy do końca zmiany - do godz. 14.00 wykonując swoje czynności na stanowisku pracy.

W dniu następnym ze względu na złe samopoczucie do pracy nie poszedł.

W poniedziałek 18.04.2011r. ze względu na nieustępujący ból, udał się do lekarza R. M. i K. Ś., którzy stwierdzili podejrzenie odmy opłucnowej.

Został przewieziony do szpitala w D., gdzie po dokonaniu zdjęcia RTG i badaniu lekarskim rozpoznano odmę samoistną lewostronną i pozostawiono powoda na oddziale chirurgii ogólnej, gdzie przebywał i był leczony od 18.04.2011 r. do 22.04.2011 r. Wypisany został z rozpoznaniem odma opłucnowa lewostronna samoistna. Zalecono kontrolę w Poradni Pulmonologicznej i Poradni Chorób Płuc.

Dalsze leczenie prowadzone było przez specjalistę ds. chorób płuc lek. G. (...)w Poradni Chorób Płuc wS. K.

ZUS na wniosek powoda orzekł o celowości przeprowadzenia rehabilitacji w systemie stacjonarnym w ramach prewencji rentowej ZUS i powód przebywał na rehabilitacji w Szpitalu (...) w D. od 18.08.2011r do 10.09.2011r.

W dniu 29.09.2011r otrzymał zaświadczenie od lekarza chorób wewnętrznych specjalisty chorób płuc G. M. (2), iż zakończono leczenie i może wrócić do pracy, z przeciwwskazaniem do prac wymagających dużego wysiłku fizycznego-statycznych.

Lekarz medycyny pracy H. K. (1) zaświadczeniem lekarskim z dnia 29.09.2011r dopuścił powoda do pracy na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej, z tym, że z zaleceniem wykonywanie czynności dźwigniania z udziałem innych współpracowników.

W dniu 03.10.2011r powód zgłosił się do pracy na swoją zmianę na pracownika stołu elektrycznego. Przełożona poleciła powodowi pracę na linii montażowej tzw. karuzeli, która powód podjął. W związku z zaleceniami lekarskimi i złym samopoczuciem na nowym stanowisku zgłosił przełożonej, że stanowisko to jest dla niego za ciężkie ze względu na narzucone z góry tempo pracy i wymaga zbyt dużego wysiłku fizycznego.

W dniu 04.10.2011r. wziął urlop wypoczynkowy na żądanie pracownika i udał się do lekarza, gdzie uzyskał zaświadczenie lekarskie od lekarza rodzinnego P. K. z przeciwwskazaniem pracy na stanowisku linii montażowej, ze względu na ryzyko ponowienia odmy.

W dniu 05.10.2011r poszedł do pracy i pokazał to zaświadczenie przełożonej koordynator zmiany, która nie dopuściła go do pracy i poleciła zgłosić się do lekarza medycyny pracy.

W dniu 06.10.2011r. udał się do lekarza H. K., który stwierdził w zaświadczeniu lekarskim, że powód wobec przeciwwskazań zdrowotnych nie jest zdolny do pracy na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej.

Sporządzono Protokół powypadkowy Nr (...) w którym stwierdzono, że jedyną przyczyną wypadku w zakresie TOL (techniczna, organizacyjna, ludzka) jest przyczyna ludzka - wysiłek fizyczny niezbędny do wykonania czynności na stanowisku pracy. Komisja powypadkowa stwierdziła, że wobec braku przyczyny zewnętrznej, wypadek nie jest wypadkiem przy pracy.

Powód nie zgłaszał przed wypadkiem dolegliwości ze strony układu oddechowego.

Pozwany nie ma możliwości zatrudnienia powoda na inne stanowisko niż pracownik produkcji bezpośredniej

W dniu 17.10.2011r powód otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę, gdzie jako przyczynę wypowiedzenia wskazano: „przeciwwskazanie lekarskie do wykonywania prac obejmujących zakres czynności pracownika produkcji bezpośredniej” . Powód w dniu 17.10.2011r był gotowy do świadczenia pracy zgodnej ze swoim stanem zdrowia.

W związku z brakiem możliwości zapewnienia powodowi innej pracy niż na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej powód za okres od 31.10.2011r do 31.01.2012 r zachował prawo do wynagrodzenia bez obowiązku świadczenia pracy. Przeciętna średnia stawka dzienna powoda wynosi 134,32zł, zaś wynagrodzenie miesięczne liczone jak ekwiwalent za urlop wynosi 2821,23zł. Różnica pomiędzy wypłaconym powodowi zasiłkiem chorobowym w wysokości 80% a zasiłkiem w wysokości 100%wynosi 1479,06zł. Premia obecnościowa za okres od 18.04.2011r do 30.09.2011r wynosiłaby 1680zł. Wynagrodzenie powoda za dzień 17.10.2011r wynosiłoby 122,48zł

U powoda rozpoznano stan po odmie opłucnowej lewostronnej.

Przyczyną schorzenia było pęknięcie płuca spowodowane czynnikiem wewnętrznym tj. dźwignięcie przez powoda i przemieszczeniem skrzyni o wadze ok 20kg z wysokości ok 1,80m. Palenie papierosów nie stanowiło istotnego czynnika przyczynowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Odnośnie żądania ustalenia wypadku przy pracy.

Powód twierdził, iż zdarzenie z dnia 15.04.2011r stanowiło wypadek przy pracy, pozwana kwestionowała powyższe żądanie wskazując, iż rozpoznana u powoda choroba -odma opłucnowa lewostronna samoistna, powstaje bez udziału czynników zewnętrznych. Zdaniem pozwanej to styl życia powoda spowodował wystąpienie choroby odmy opłucnowej, lewostronnej samoistnej.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1)podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności

lub poleceń przełożonych;

2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Na ustawowe pojęcie wypadku przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych składają się następujące elementy: nagłość zdarzenia, przyczyna zewnętrzna, związek zdarzenia z pracą, oraz doznanie wskutek tego zdarzenia urazu lub śmierci.

Przez przyczynę zewnętrzną należy rozumieć przyczynę stanowiącą źródło wypadku leżącą poza organizmem pracownika, jak na przykład urazy mechaniczne, urazy termiczne, działalność sił przyrody, działalność osób trzecich. Za przyczynę zewnętrzną wypadku przy pracy należy uznać każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego nawet już schorzeniem samoistnym (por. wyrok SN z dnia 18 sierpnia 1999 roku, II UKN 87/99, OSNAP 2000/20/760), albo doprowadzić do jego śmierci.

Nie jest zatem konieczne aby w/w przyczyna zewnętrzna była jedyną przyczyną, mogącą w zaistniałych warunkach doprowadzić do urazu lub śmierci ubezpieczonego, a może stanowić jedynie współprzyczynę owego stanu. Na okoliczność tę niejednokrotnie zwracał uwagę Sąd Najwyższy, który m. in. w wyroku z dnia 24 marca 1995r. (II PRN 1/95, OSNP 1995/17/216), podkreślił, iż przeżycie wewnętrzne w postaci emocji o znacznym nasileniu, wywołujące negatywne skutki w organizmie pracownika, może być znane za przyczynę zewnętrzną zdarzenia, jeżeli powstało wskutek okoliczności nietypowych dla stosunków pracowniczych. Podobnie w wyroku z dnia 21 czerwca 1977r (III PRN 17/77, LEX nr 14393) wskazał, iż przepisy art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (obecnie art. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2002r., Nr 199, poz. 1673) nie uzasadnia wniosku, iż wypadek przy pracy ma miejsce tylko wówczas, gdy zdarzenie, które nastąpiło w związku z pracą, zostało wywołane wyłącznie przyczyną zewnętrzną. Podkreślił, iż nie podziela poglądu, że zawał serca może być uznany za wypadek przy pracy jedynie wtedy, gdy na jego powstanie zadziałał nagły czynnik zewnętrzny w postaci gwałtownego urazu w okolicę serca. Także i inna przyczyna zewnętrzna, pozostająca w związku z pracą, o ile spowodowała, bądź w istotnym stopniu wpłynęła na wystąpienie zawału serca u pracownika, uzasadnia uznanie tego zdarzenia za wypadek przy pracy, chociażby stan ten łączył się także z przyczyną wewnętrzną, tkwiącą w organizmie tego pracownika. Nadmierny wysiłek fizyczny w czasie pracy pracownika cierpiącego na samoistne schorzenia serca, może również uzasadniać uznanie tego zdarzenia za wypadek przy pracy, jeżeli wysiłek ten był choćby tylko jedną z zasadniczych przyczyn wystąpienia zawału serca, bądź też wpłynął istotnie na przyspieszenie zawału.

Natomiast zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 30.06.1999 r. sygn. akt. II UKN 24/99 OSNP 2000/18/697 „Zdarzenie będące istotnym zewnętrznym czynnikiem wywołującym negatywną reakcję organizmu i stanowiące przyczynę wypadku przy pracy, Dosiada cechę nagłości tylko wtedy, gdy przebiega w czasie nie dłuższym niż trwanie dnia pracy”.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny w zakresie przebiegu zdarzenia, jak i okoliczności sprzed zdarzenia sąd ustalił na podstawie zeznań świadków, głównie W. W. i J. K. oraz powoda. Świadkowie R. K. i L. T. potwierdziły, iż w dniu 15.04.2011r powód pracował razem z W. W. i J. K.. Świadek W. W. wskazał, iż nie pamięta, czy 15.04.2011r od początku zmiany pracowali w trójkę tj. z powodem i J. K., świadek J. K. potwierdził natomiast, iż jest bardzo prawdopodobne, iż w spornym dniu powód podnosił skrzynki z wiązkami na wózek i podjeżdżał wózkami pod stół kontroli, skąd J. K. i W. W. podnosili wiązki.

Zeznania powoda są spójne z zeznaniami świadków J. K. i W. W. w części, iż w istocie powód sam ściągał skrzynkę z palety i że przy dźwignięciu i przełożeniu skrzynki poczuł ból w klatce piersiowej. R. K. nie potwierdziła, iż powód

dźwignął skrzynkę, ale nie była ona naocznym świadkiem, świadek L. T.. która również nie była naocznym świadkiem zdarzenia wskazała jedynie, że wiązki w tym dniu przynajmniej w zdecydowanej większości dźwigali W. i K. zeznała jednakże, iż skrzynki z wiązkami przenoszone są przez jedną lub dwie osoby,

Zeznania świadków W. W. i J. K. oraz powoda w zakresie przebiegu zdarzenia sąd ocenił jako spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniające, pozwalające na wiarygodne odtworzenie okoliczności zdarzenia.

Kwestią sporną pozostawało w niniejszej sprawie to, czy zachorowanie powoda spowodowane było przyczyną lub współprzyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym, i jeżeli tak, to jaką, czy też to schorzenie spowodowane było przyczyną wewnętrzną i było zatem schorzeniem samoistnym leżącym po stronie organizmu powoda.

Z uwagi na okoliczność, iż niniejsza sprawa do rozstrzygnięcia wymagała wiadomości specjalnych, sąd dopuścił dowód z opinii biegłego pulmonologa na okoliczność przyczyny schorzenia powoda w postaci odmy płucnej lewostronnej [samoistnej], w szczególności czy spowodowana była przyczyną zewnętrzną lub współprzyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym, czy też schorzenie to było schorzeniem samoistnym.

Z opinii sądowej biegłego pulmonologa E. J. wynika jednoznacznie, iż u powoda rozpoznano stan po odmie opłucnowej lewostronnej, a przyczyną schorzenia było pęknięcie płuca spowodowane czynnikiem zewnętrznym tj. dźwignięciem przez powoda i przemieszczeniem skrzyni o wadze ok 20kg z wysokości ok 1,80-m. Palenie papierosów nie stanowiło istotnego czynnika przyczynowego.

Biegła podkreśliła w swojej opinii, iż z pęknięcie płuca może nastąpić na skutek pęknięcia pęcherzyków płucnych położonych podopłucnowo, co może być związane z e zwiększonym wysiłkiem fizycznym, jak miało miejsce w tym przypadku.

Odnieść należy te twierdzenia biegłej do ustalonego stanu faktycznego, z którego wynika, iż powód w istocie w dniu 15.04.2011r dźwignął i przemieścił skrzynię o wadze ok 20kg z wysokości ok 1,80m.

Biegła w ustosunkowaniu się do zarzutów pozwanego do opinii wskazała, że w u powoda niewątpliwie musiały być pęcherzyki rozedmowe podopłucnowe, które pękły pod wpływem wysiłku, niekontrolowanego szarpnięcia, dźwignięcia, przemieszczenia ciężaru. Wskazała na różne przyczyny powstania rozedmowych pęcherzyków podopłucnowych, nie przesądzając z czego one powstały (palenie papierosów, wrodzony niedobór Alfa- 1 antytrypsyny, samoistna ograniczona rozedma pozapalna), ale podkreśliła w sposób niebudzący wątpliwości, iż przyczyną która spowodowała odmě - a więc pęknięcie pęcherzyków, które doprowadziły do pęknięcia płuca, było dźwignięcie w pracy ciężaru przez powoda.

Wobec wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii innego pulmonologa sąd dopuścił dowód z opinii kolejnego pulmonologa na sporną okoliczność. Kolejny biegły również rozpoznał u powoda stan po odmie opłucnowej lewostronnej, zdaniem biegłego wyrażonym w opinii, mimo braku ewidentnego urazu zewnętrznego współprzyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym ujawnienia się odmy była wykonywana powtarzalna praca fizyczna polegająca na częstym dźwiganiu lub ! podnoszeniu małych ciężarów.

Zdaniem sądu decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie ma opinia sądowa sporządzona przez biegłą H. - J.. Jest to opinia jednoznaczna, rzeczowa, spójna, nie pozostawiająca wątpliwości co do rzeczywistego stanu rzeczy i rozstrzygająca sprawę. Zawiera odpowiednią dawkę wiedzy fachowej odniesioną do konkretnego przypadku. W oparciu o dokumentację lekarską, przebieg zdarzenia biegła prawidłowo wykazała swoje twierdzenia. Zważywszy na wiedzę teoretyczną biegłej i doświadczenie zawodowe oraz stopień stanowczości jej wniosków opartych na wynikach i analizie przedłożonego materiału dowodowego, opinie należy uznać za w pełni miarodajną do rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd ocenił opinię główną, jak i uzupełniającą, odnosząc ją do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i doszedł do przekonania- w oparciu o ustalony stan faktyczny i na podstawie opinii biegłej E. H. J., iż zdarzenie z dnia 15.04.2011r

spowodowane było przyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym i nagłym, jednocześnie sąd nie oparł się na wniosku końcowym opinii biegłego sądowego M. gdyż biegły nie ocenił w niej związku pomiędzy dźwignięciem przez powoda przemieszczeniem skrzyni z wysokości ok. 1,8m ważącej około 20 kg. jako faktem ustalonym w sprawie, a oparł się na powtarzalnej pracy polegającej na częstym dźwiganiu przemieszczaniu małych ciężarów. Sąd natomiast ustalił, na podstawie przeprowadzonych dowodów, iż powód po dźwignięciu i przemieszczeniu skrzyni poczuł nagły ból.

Można podnieść, iż opinia sądowa miała na celu ułatwienie sądowi należyłą ocenę zebranego materiału, gdyż, potrzebne były do tego wiadomości specjalne. Opinie podlegały, jak inne dowody, ocenie według art. 233 § 1 k.p.c, lecz co odróżniają pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, a także zgodność z sadami logiki i wiedzy powszechnej (postanowienie SN z dnia 7 listopada 2000 r., I KN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej. Nadaje to pierwszorzędne znaczenie, przy tej ocenie, kryterium poziomu wiedzy biegłych. Gdy więc sąd zleca biegłemu wydanie opinii, musi mieć względzie to, czy dysponuje on wiadomościami specjalnymi niezbędnymi dla stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiadomości specjalne mogą wynikać zarówno z przygotowania teoretycznego, jak i wykonywanej w danej dziedzinie pracy i nabytych stąd umiejętności oceny występujących tam zagadnień.

Mając powyższe na uwadze, sąd podzielił stanowisko powoda, że zdarzenie z dnia 15.04.2011 r spowodowane było przyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym i stanowiło wypadek przy pracy, o czym orzeczono w p. I wyroku.

Odnośnie żądania wyrównania wynagrodzenia za okres od 18.04.2011r do 30.09.2011r w kwocie 2800zł brutto oraz premii obecnościowej w kwocie 1680zł.

Powód żądał wyrównania wynagrodzenia za okres od 18.04.2011r do 30.09.2011r w kwocie 2300zł brutto oraz premii obecnościowej w kwocie 1680zł.

Pozwany wskazał, iż różnica pomiędzy wypłaconym powodowi zasiłkiem chorobowym w wysokości 80% a zasiłkiem w wysokości 100% wynosi 1479.06zł. zaś premia obecnościowa za okres od 18.04.2011r do 30.09.2011r wynosiłaby 1680zł.

Powód nie zakwestionował tego wyliczenia.

Zgodnie z art. 9, 1. Ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych zasiłek chorobowy i świadczenie rehabilitacyjne z ubezpieczenia wypadkowego przysługują w wysokości 100 -% podstawy wymiaru.

Wobec ustalenia zatem, że zdarzenie z dnia 15.04.2011r stanowiło wypadek przy pracy, powodowi służy zasiłek chorobowy w wysokości 100%, co stanowiło o zasądzeniu kwoty 1479,00 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia jak w p. IV wyroku.

Jednocześnie pozwany przyznał, iż w sytuacji, gdy nieobecność pracownika spowodowana jest wypadkiem przy pracy, to pracownik otrzymuje wówczas premię obecnościowa, co wynika z regulaminu, sąd uznał za zasadne żądanie powoda wyrównania premii, co skutkowało zasądzeniem kwoty 1680 zł, jak w p. V wyroku.

Odnośnie żądania wyrównania wynagrodzenia za dzień 17.10.2011r pozwany wskazywał, iż powód w 17.10.2011r zgodnie z zaświadczeniem lekarza zakładowego medycyny pracy z dnia z 06.10.2011 r. był niezdolny do wykonywania zadań na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej i ze względu na przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy na stanowisku pracownika Produkcji bezpośredniej i brak stanowisk, na których mógłby wykonywać pracę, nie został dopuszczony do pracy. Powód w dniu 17.10.2011r. nie miał udzielonego urlopu spoczynkowego, nie wykonywał pracy, zatem dzień ten został uznany jako nieobecność usprawiedliwiona niepłatna.

Wynagrodzenie powoda za dzień 17.10.2011r wynosiłoby 122,48zł, powód wyliczenia nie kwestionował, natomiast twierdził, iż za ten dzień należy mu się wynagrodzenie za pracę.

Sąd doszedł do przekonania, iż powód w dniu 17.10.2011r był gotów świadczyć pracę, a pracodawca nie zapewnił mu pracy odpowiedniej do jego stanu zdrowia, tym samym pracownikowi należne jest wynagrodzenie za gotowość do pracy. To pracodawcę obciąża ryzyko gospodarcze prowadzonej działalności i powinien zapewnić pracownikowi pracę, która jest dla pracownika odpowiednia, również z uwagi na jego stan zdrowia, w tym przypadku pracodawca takiej pracy powodowi nie zapewnił, pomimo, iż powód oczekiwał na przydzielenie mu pracy, co skutkuje zasądzeniem na jego rzecz wynagrodzenia w kwocie 122.48zł. o czym orzeczono w p. III wyroku.

Odniesienie żądania odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę.

Powód wniósł o przywrócenie do pracy, a następnie zmodyfikował żądanie na odszkodowanie za niezgodne z przepisami rozwiązanie umowy o pracę.

Zgodnie z art. 30 § 4 kp w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy.

Z kolei art. 45 § 1 kp stanowi, że w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

Tytułem wstępu należy wskazać, iż przesłanką roszczeń pracownika według artykułu 45kp może być brak zasadności wypowiedzenia lub naruszenie przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę, czyli bezprawność wypowiedzenia.

W związku z powyższym należy rozróżnić pomiędzy formalnym wskazaniem przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, czego dotyczy art. 30 § 4 kp (w czym mieści się wymóg, aby była ona wystarczająco konkretna i zrozumiała, a więc prawidłowo sformułowana) od zasadności, a więc prawdziwości (rzeczywistości) tej przyczyny, o czym stanowi art. 45 § 1 kp (porównaj wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 I PKN 370/00, Prawo pracy i prawo socjalne. Przegląd Orzecznictwa 2003, Nr 2, s. 6-11) Obowiązkiem pracodawcy jest zarówno podanie przyczyny prawidłowej pod względem formalnym, jak i spełnienie przez tę przyczynę kryterium zasadności.

Prawidłowość sformułowania przyczyny wypowiedzenia wyraża się w tym, że pracodawca powinien podać przyczynę skonkretyzowaną, nieograniczającą się do tworzenia wyrażen ustawowych lub przytoczenia ogólnikowych zwrotów (por. uchwała Sądu Najwyższego z 19 maja 1978 r., V PZP 6/77, OSNCP 1978, Nr 8, poz.127). Co więcej warunku podania pracownikowi w piśmie o wypowiedzeniu umowy o pracę jego przyczyny (art. 30 § 4 kp) nie może zastąpić ocena, że przyczyna ta, mimo że nie została wskazana - była pracownikowi znana.

W okolicznościach sprawy nie budzi wątpliwości, iż pracodawca prawidłowo pod względem formalnym sprecyzował przyczynę wypowiedzenia. Wskazał na „przeciwwskazanie lekarskie do wykonywania prac obejmujących zakres czynności pracownika produkcji bezpośredniej”.

Inną sprawą jest natomiast prawdziwość (słuszność) przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę powodowi. Świadczenie R. K. i L. T. wyjaśniły, dlaczego powodowi została wypowiedziana umowa o pracę wskazując, iż pozwany nie mógł zagwarantować powodowi - jako pracownikowi produkcji bezpośredniej- innej pracy, gdyż wszystkie stanowiska były obsadzone. Sąd dał wiarę zeznaniom ww. świadków, Zdaniem Sądu przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę podana w piśmie z dnia 17.10.2011 r była prawdziwa i uzasadniała rozwiązanie stosunku pracy w kontekście ówczesnych ustaleń pracodawcy, wynikających z protokołu powypadkowego, że zdarzenie z dnia 15.04.2011r nie stanowiło wypadku przy pracy.

Wobec powyższego sąd żądanie zasądzenia odszkodowania oddalił.

Odnosnie żądania zadośćuczynienia:

Powód żądał 20.000,00zł tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany wskazywał, że cywilnoprawna odpowiedzialność pracodawcy, jako uzupełniająca odpowiedzialność odszkodowawcza za skutki wypadku przy pracy, uzasadniona jest w sytuacji, gdy przyznane na podstawie ustawy wypadkowej odszkodowanie nie pokrywa w całości kosztów wynikłych z odniesionego przez pracownika w związku z wypadkiem przy pracy uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 05.07.2005r. (sygn. I PK 293/04) dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń uzupełniających z tytułu wypadków przy pracy, opartych na przepisach prawa cywilnego (art. 415, art. 444 i art. 445 kc), a zatem niezależnie od odpowiedzialności przewidzianej w ustawie wypadkowej pracodawca może uzupełniająco odpowiadać za wypadki przy pracy choroby zawodowe także na podstawie przepisów prawa cywilnego. Chodzi tu o przepisy odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych, a zwłaszcza art. 415 i następne k.c.

Zgodnie z art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub -wołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Należy podkreślić przy tym, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny. wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty sumy symbolicznej, czy też określonej sztywnymi regułami, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Przy czym nie może być również nadmierne w stosunku do panujących stosunków w społeczeństwie. Zadośćuczynienie winno "uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych -uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 03.11.1994r, III APr 43/94. OSA 1995/5/41). Tym samym, skoro dotyczy krzywdy poszkodowanego a nie szkody materialnej, zdaniem sądu. warunkiem koniecznym dla ubiegania się o zadośćuczynienie nie jest uzyskanie najpierw świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

W zakresie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd przeanalizował dowody pozwalające ustalić proces leczenia powoda, doznane cierpienie oraz zakres konsekwencji wypadku na zdrowie powoda. Miał przy tym na uwadze, iż o rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy⁷ (por. wyrok SN z 27 lutego 2004 r., V CK 282/03). Dyrektywy stosowania art. 445 § 1 kc prowadzą do wniosku, iż zadośćuczynienie pieniężne stanowi naprawienie szkody niematerialnej krzywdy), która nie jest możliwa do ścisłego wymierzenia.

Okoliczność tę uwzględnia powołany przepis stanowiąc, że tytułem zadośćuczynienia pieniężnego sąd może przyznać poszkodowanemu „odpowiednią” sumę. Artykuł 445 kc nie podając kryteriów decydujących o „odpowiedniości” zadośćuczynienia, pozostawił ich wypracowanie judykaturze. Według jej wskazań, wysokość zadośćuczynienia powinna być określona z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy, mających wpływ na rozmiar krzywdy doznanej przez Poszkodowanego. Art. 445 § 1 kc daje więc podstawę do tego, by sąd mógł zasądzić odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (m.in. wyrok SN z 10.06.1999r., II UKN 681/98, OSNAP 2000/16/626, wyrok SN z dnia 3 maja 1972 r., I CR 106/72) przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę obowiązuje zasada miarkowania, wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa;

należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu osobistym i społecznym.

Sąd dał wiarę okolicznościom podawanym przez powoda dotyczącym samego »wypadku, przebiegu leczenia i rehabilitacji. W ocenie Sądu powód szczerze je opisał, w i tym swoje dolegliwości, zwłaszcza, iż znalazły one potwierdzenie w dowodach z : dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy.

W ocenie Sądu, odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego należnego powodowi jest kwota 5.000 zł. W wystarczający sposób będzie ona rekompensowała rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, w tym rodzaj doznanego urazu, konsekwencje dla zdrowia o charakterze trwałym związane z zaistniałym wypadkiem oraz negatywne przeżycia związane z samym zdarzeniem, jak i procesem leczenia i rehabilitacji; stresem związanym z leczeniem i rehabilitacją, oraz wcześniejszą niepewnością co do rokowań. Niniejsza kwota, w ocenie Sądu, będzie adekwatna także do krzywdy powoda.

Ponadto zauważyć należy, iż rozpoznane schorzenie u powoda powoduje u niego pewne ograniczenia w zakresie możliwości fizycznych powoda w życiu codziennym, ale -również wpływają na jego samopoczucie psychiczne i nastrój.

W ocenie Sądu wskazana kwota 5.000 zł będzie także odpowiednia w kontekście -tego, iż powód obecnie czuje się już dobrze, okres leczenia szpitalnego był stosunkowo .krótki, jak i istniejącego wcześniej u powoda nałogu, natomiast ponad tą kwotę żądanie powoda, w świetle powyższych zważeń, uznać należało za wygórowane.

O zadośćuczynieniu orzeczono w p. II wyroku.

W punkcie VII wyroku orzeczono o oddaleniu w pozostałej części powództwa, tj. co do żądania odszkodowania, jak i w zakresie kwot przewyższających kwoty zasądzone w wyroku w p. II, III, IV stosunku do żądanych przez powoda z poszczególnych tytułów.

W zakresie, w którym powód cofnął żądanie, umorzono postępowanie w p. VI.

Apelację od wyroku wniosła pozwana spółka zaskarżając wyrok w całości i zarzucając: naruszenie przepisów prawa materialnego, mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy :

1. przepisu art. 3 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 9 uat..1 Ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez przyjęcie , iż zdarzenie z dnia 15 kwietnia 2011 r. stanowiło wypadek przy pracy oraz że w związku z tym powodowi należy się wynagrodzenie i zasiłek chorobowy w wysokości 100%.

2. przepisu art. 80 kp. w związku z art. 81 kp. poprzez przyjęcie , iż powodowi należy się wynagrodzenie za dzień 17 października 2011 r. pomimo , iż w tym dniu powód pracy nie wykonywał oraz przyjęcie , iż powód w tym dniu był gotowy do wykonywania pracy pomimo występowania przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej;

3, przepisu art. 445 kc w związku z art. 300 kp. poprzez przyznanie kwoty zadośćuczynienia pomimo nie wyczerpania przez powoda drogi związanej uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia społecznego i w związku z tym bez dokonania przez Sąd oceny doznanej krzywdy w aspekcie możliwości jej ewentualnego wyrównania wypłaceniem powodowi świadczenia z ubezpieczenia społecznego .

II. naruszenie przepisów postępowania :

1,przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną i wykraczającą poza granice zasady swobodnej oceny dowodów ocenę zebranego w sprawie materiału w szczególności poprzez przyjęcie., że praca wykonywana przez powoda w dniu zdarzenia wiązała się z nadmiernym , zwiększonym wysiłkiem fizycznym.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji wnosila o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa w całości;
2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów apelacji oraz kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje według norm przepisanych ;

ewentualnie o;

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uzasadniając apelację podała, co następuje:

W zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy błędnie uznał, iż zdarzenie z dnia 15 kwietnia 2011 r. należy uznać za wypadek przy pracy. Zgodnie ze wskazanym przez Sąd jako podstawa prawna rozstrzygnięcia art. 3 ust 1 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych- za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

Brak tej ustawowej definicji zewnętrznej przyczyny wypadku. Przyjmuje się jednak, że może nie być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego pracownika, mogący wywołać szkodliwe skutki u pracownika. Czynnikiem zewnętrznym mogącym spowodować wypadek jest także oddziaływanie takich elementów jak energia elektryczna, wysoka lub niska temperatura, hałas lub wstrząsy. Ponadto czynnikiem zewnętrznym może być także działanie sił przyrody.

Za przyczynę zewnętrzną uznaje się również wysiłek fizyczny nadmierny, powodujący uszkodzenie organu wewnętrznego pracownika dotkniętego schodzeniem samoistnym, jeżeli przyspieszył on lub pogorszył stan chorobowy. Wykonywanie zwykłych czynności (normalny wysiłek fizyczny) przez pracownika nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy. Musi nastąpić szczególna nadzwyczajna okoliczność w przebiegu pracy, aby czynnik samoistny pochodzący wewnątrz organizmu pracownika mógł być uznany za skutek przyczyny zewnętrznej. Za taki czynnik może zostać uznane np. wykonywanie pracy przez pracownika przemęczonego jego dotychczasową intensywnością i rozmiarem albo bez odpoczynku dłuższy czas (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.07.2012r., II UK 71/12). W wyroku z dnia 04.04.2012r. , IIUK 181/11 Sąd Najwyższy stwierdził, że co do zasady wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych) choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku czynności (obowiązków) przez pracownika, który zmarł w wyniku zasłabnięcia w czasie i miejscu wykonywania zatrudnienia, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może nie być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną.

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie miały miejsca- powód w dniu zdarzenia wykonywał zwykle czynności związane z pracą, nie był przemęczony długotrwałą pracą gdyż zdarzenie miało miejsce ok. godziny 9.00, a powód rozpoczął pracę o godzinie 6.00, nie otrzymał również żadnych nadzwyczajnych poleceń od przełożonych.

Praca powoda, jak ustalił Sąd I instancji, polegała na tym, aby podjechać wózkiem pod paletę, na której znajdowały się pojemniki z wiązkami elektrycznymi, a następnie wstawić pojemnik na wózek i podjechać pod stanowisko kontroli elektrycznej, gdzie etapami wyjmuje się wiązki elektryczne na stół i umieszcza elementy wiązki w ujęciach stołu.

Po przeprowadzeniu testu sprawdzającego, ponownie umieszcza się wiązki w pojemniku i odstawia skrzynki na paletę . Pracę tę powód wykonywał razem z dwoma innymi pracownikami, w związku z tym wszyscy pracownicy , na zmianę przywozili skrzynki pod stanowisko kontroli elektrycznej. Przy tak zorganizowanej pracy powód nie mógł wykonywać

nadmiernego wysiłku fizycznego. Trudno zgodzić się ze stanowiskiem Sądu i Instancji, iż współprzyczyną zewnętrzną o charakterze istotnym ujawnienia się u powoda odmy płucnej, było dźwignięcie przez powoda skrzynki ważącej około 20 kg z wysokości około 1.80 m. Sąd oparł swoje stanowisko na opinii biegłej E. J.wskazując na stopień

stanowczości wpływających z niej wniosków. Opinia biegłego jest szczególnym środkiem dowodowym, o który występuje się w przypadku wymagającym wiedzy specjalnej. Opinia nie może sprowadzać się tylko do zdania biegłego, ale musi przekonywać jako logiczna całość. Równie więc ważne jest wskazanie i wyjaśnienie w uzasadnieniu opinii przesłanek, które doprowadziły biegłego do przedstawionych konkluzji. Należy zgodzić się w całości ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 07.10.1994r, (II URN 43/94 OSNIAPUS 1995, nr 8, poz.102) wskazał, że brak w opinii biegłego fachowego uzasadnienia wniosków końcowych uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej.

W przedmiotowej sprawie opinia biegłej, na której oparł się Sąd I Instancji, pomimo stanowczych wniosków w niej zawartych, została sporządzona w sposób lakoniczny i niepełny. Dopiero na skutek jej uzupełnienia, biegła wskazała na możliwość istnienia wcześniejszych schorzeń w organizmie powoda Biegła faktycznie nie uzasadniła przesłanek, które doprowadziły do tak jednoznacznych wniosków tj. iż przyczyną wystąpienia odmy u powoda było dźwignięcie skrzyni o wadze około 20 kg z wysokości około 1,80 m, co została zakwalifikowane przez biegłą jako nadmierny wysiłek fizyczny Jest to istotne szczególnie w świetle ustaleń stanu faktycznego, iż powód wykonywał pracę przy współudziale

jeszcze dwóch pracowników. W tym miejscu wskazać można również na sprzeczność twierdzeń biegłej zawartych w opinii podstawowej, w której wskazała, iż palenie papierosów nie stanowi istotnego czynnika przyczynowego, z twierdzeniami zawartymi w opinii uzupełniającej, w której stwierdziła, iż rozedma, która wystąpiła u powoda mogła być związana z paleniem papierosów.

W związku z nieuzasadnionym przyjęciem przez Sąd I instancji, iż zdarzenie z dnia z dnia 15.04. 2011r. należy uznać za wypadek przy pracy, niezasadne jest również zasądzenie na rzecz powoda wyrównania wynagrodzenia za okres od 18.04.2011 r. do 30.09.2011r. oraz premii obecnościowej. Powód w okresie nieobecności spowodowanej chorobą otrzymywał wynagrodzenie i zasiłek chorobowy w prawidłowej wysokości tj. 80 % wynagrodzenia, jak również, zgodnie z obowiązującym w pozwanej regulaminem wynagradzania, nie otrzymał premii obecnościowej.

Odnosnie zasądzonej kwoty 122,48 zł. tytułem wynagrodzenia za dzień 17.10.2011 r. nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż w tym dniu powód był gotowy do świadczenia pracy, a to pozwana powinna zapewnić pracownikowi pracę odpowiednią do jego stanu zdrowia. Art. 80 kp. stanowi, iż wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Przypadek taki ma miejsce gdy pracownik gotowy do pracy nie wykonuje jej z powodu niedopuszczenia go przez pracodawcę do pracy.

Nie ulega wątpliwości, iż w dniu 17.10.2011 r., zgodnie z zaświadczeniem lekarza zakładowego medycyny pracy, powód był niezdolny do wykonywania pracy na stanowisku pracownika produkcji bezpośredniej czyli na stanowisku określonym w umowie o pracę. Nie można zatem przyjąć, iż powód był gotowy do wykonywania pracy. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19.05.2004r. I PK 486/03 - przez faktyczną gotowość pracownika do wykonywania pracy należy rozumieć stan, w którym pracownik jest fizycznie i psychicznie zdolny do wykonywania pracy, w tym, że nie występują przeszkody do jej świadczenia np. w postaci niezdolności do pracy spowodowanej chorobą lub innymi przyczynami.

W przedmiotowej sprawie powód nie był gotowy do pracy, a zatem ze względu na występujące przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy, pozwana nie mogła dopuścić powoda do pracy I uznała dzień 17.10.2011 r. za nieobecność usprawiedliwioną niepłatną.

Odnosnie zasądzonej kwoty 5.000,- zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd I instancji uznał, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 05.07.2005r. (sygn. akt I PK 293/04) dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń uzupełniających z tytułu wypadków przy pracy opartych na przepisach prawa cywilnego.

Sąd I instancji pominął zupełnie fakt, iż z uwagi właśnie na uzupełniający charakter odpowiedzialności pracodawcy, uzupełniające roszczenia pracownika w stosunku do pracodawcy wywodzone na podstawie art. 445 kc w związku z art. 300 kp, mogą być dochodzone przez pracownika tylko wówczas, gdy przyznane świadczenie uzyskane przez

pracownika na podstawie Ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, nie pokrywają w całości kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia i powstałej krzywdy, Zasądzenie przez Sąd zadośćuczynienia według przepisów prawa cywilnego jest dopuszczalne zatem dopiero , gdy możliwa jest ocena doznanej krzywdy w aspekcie jej ewentualnego wyrównania wypłaconymi świadczeniami z ubezpieczenia społecznego . Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 21.01.201 Or. , II PK 253/09 , jak również w wyrokach z dnia 27.08.1969r. I PR 224/69 (OSNCP 1970 nr 6, poz. 111"), z dnia 22.06.2005r., I PK 253/04 (OSNP 2005 nr 5-6 , poz. 73), z dnia 05.12.2006r. , II PK 102/06 (OSNP 2008 nr 1-2, poz. 424) oraz z dnia 02.10.2008r. I PK 57/08 (niepublikowany)

W takiej sytuacji nawet gdyby uznać , iż zdarzenie z dnia 15.04,2011 r. było wypadkiem przy pracy , to żądanie powoda w zakresie zasądzenia zadośćuczynienia jest przedwczesne , bowiem powód nie wyczerpał jeszcze drogi związanej uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Wobec powyższego roszczenie powoda w tym zakresie winno zostać oddalone jako przedwczesne.

Z uwagi na fakt, iż wartość przedmiotu sporu wynosiła 58.446,00 zł. pozwana przedkłada w załączeniu dowód uiszczenia opłaty stosunkowej 5 % od wartości przedmiotu zaskarżenia (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.08,2008r. (II PK 6/08) w wysokości 415 zł. W tym stanie rzeczy apelacja niniejsza jest konieczna i uzasadniona .

Wyrok w pkt. VII i X zaskarżył też powód zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego przez błędna jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj., art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. poprzez przyjęcie stanowiska, iż zasądzona tytułem zadośćuczynienia na rzecz powoda kwota 5.000 zł jest tą „odpowiednią”, w sytuacji gdzie sąd I instancji trafnie podkreśla, iż krzywda powoda powstała na skutek wypadku przy pracy - pęknięcie płuca spowodowane czynnikiem zewnętrznym tj. dźwignięcie przez powoda i przemieszczenie skrzyni o wadze około 20 kg z wysokości ok. 1.80 m, co stanowiło źródło silnego i nieustającego bólu oraz trudności z oddychaniem, u powoda rozpoznano odmę opłucnową lewostronną samoistną, powód przebywał na leczeniu szpitalnym na oddziale chirurgii ogólnej, powód przez długi okres leczony był w Poradni Chorób Płuc, niezbędnym była rehabilitacja, powód nie może wykonywać prac wymagających dużego wysiłku fizycznego, rozmiar doznanej przez powoda krzywdy w tym rodzaj doznanego urazu, konsekwencje dla zdrowia o charakterze trwałym związane z zaistniałym wypadkiem oraz negatywne przeżycia związane z samym zdarzeniem, jak i procesem leczenia oraz rehabilitacji, stresem związanym z leczeniem i rehabilitacją, oraz wcześniejszą niepewnością co do rokowań czyni „odpowiednim” ustalenie kwoty zadośćuczynienia w kwocie w wysokości co najmniej 20.000 zł na rzecz powoda;

- naruszenie przepisów postępowaniu mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 45 k.p. w zw. z art. 47¹ k.p. poprzez dokonanie jednostronnej i arbitralnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego (dokonanie oceny dowodów w sposób nie wszechstronny) zmierzające do przyjęcia, iż pozwana nie mogła zagwarantować powodowi innej pracy, gdyż wszystkie stanowiska były obsadzone oraz uznanie, że przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę podana w piśmie z dnia 17.10.2011 r. była prawdziwa i uzasadniała rozwiązanie stosunku pracy \\ sytuacji gdzie pozwana jest aktualnie jednym z największych pracodawców w regionie (...), zatrudniającym ok. 3.100 osób na różnych stanowiskach pracy, a zasady doświadczenia życiowego przeczą tezie sformułowanej na kartach uzasadniania zaskarżonego wyroku, wg której w tak wielkim przedsiębiorstwie jak pozwana nie można było zagwarantować powodowi żadnego stanowiska nie wymagającego, aż tak dużego wysiłku fizycznego jak na ostatnim stanowisku pracy powoda.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 368 § 1 pkt 5 kpc wnosil o:

1.zmianę zaskarżanego wyroku poprzez zasądzenie dodatkowo od pozwanej na rzecz powoda kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia, oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty w wysokości wynagrodzenia za okres 3 miesięcy tytułem odszkodowania,

2. zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje według norm przepisanych.

Uzasadniając apelację stwierdził m.in.:

Przyczyny oddalenia powództwa przez Sąd są trudne do zrozumienia albowiem materiał dowodowy w tej sprawie został przez Sąd I instancji zebrany wszechstronnie i należyście, w szczególności jeśli się weźmie zeznania stron oraz świadków. Tym niemniej ocena tego materiału, przytaczanie faktów dla uzasadnienia sytuacji prawnej stron została rozłożona niewłaściwie i wyrywkowo, co doprowadziło do wydania nie słusznego wyroku.

Podejmując się krytyki zaskarżonego wyroku podkreślić należy, iż trafne są ustalenia sądu I instancji zawarte na kartach od 1 do 7 uzasadnienia wyroku. Kategoryczny jednak sprzeciw musi budzić wysokość ukształtowanej przez Sąd w części zważeń, tej „odpowiedniej” z art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c. kwoty zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego powoda oraz uznanie, iż przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę podana w piśmie z dnia 17.10.2011 r. była prawdziwa i uzasadniała rozwiązanie stosunku pracy.

Po pierwsze należy wskazać, iż zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną za doznaną krzywdę. Należy przy tym zauważyć, iż zadośćuczynienie ma przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie powinno uwzględniać doznaną krzywdę poszkodowanego, na którą składają się cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych uczuciach przeżywanych bądź w związku z cierpieniami fizycznymi, bądź w związku z następstwami uszkodzenia lub rozstroju zdrowia, zwłaszcza trwałymi i nieodwracalnymi (wyrok S.A. w Katowicach z dnia 03.11.1994r., III APr 43/94).

Tym bardziej nie sposób jest się zgodzić z ustaloną przez Sąd wartością doznanej przez powoda krzywdy i w konsekwencji uznać ją za tę „odpowiednią”, jeśli zważyć że nawet sąd I instancji trafnie podkreśla, że krzywda powoda powstała na skutek wypadku przy pracy - pęknięcie płuca spowodowane czynnikiem zewnętrznym tj. dźwignięcie przez powoda i przemieszczenie skrzyni o wadze około 20 kg z wysokości ok. 1,80 m, co stanowiło źródło silnego i nieustającego bólu oraz trudności z oddychaniem. W konsekwencji tego zdarzenia u powoda rozpoznano odmę płuczną lewostronną samoistną.

Powód w związku z rozpoznany urazem w okresie 18.04.2011 r. do 22.04.2011 r. przebywał i był leczony w warunkach szpitalnych na oddziale chirurgii ogólnej. Dalsze leczenie powoda prowadzone było przez specjalistę w poradni chorób płuc. Niezbędnym w celu odzyskania przez powoda zdrowia okazało się leczenie rehabilitacyjne na którym powód przebywał od 18.08.2011 r. do 29.09.2011 r.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż po zakończeniu leczenia powód nie może wykonywać prac wymagających dużego wysiłku fizycznego.

Należy zauważyć, iż rozmiar doznanej przez powoda krzywdy, w tym rodzaj doznanego urazu, konsekwencje dla zdrowia o charakterze trwałym związane z zaistniałym wypadkiem oraz negatywne przeżycia związane z samym zdarzeniem, jak i procesem leczenia i rehabilitacji, stresem związanym z leczeniem i rehabilitacją, oraz wcześniejszą niepewnością co do rokowań czyni „odpowiednim” ustalenie kwoty zadośćuczynienia w kwocie w wysokości co najmniej 20.000 zł na rzecz powoda.

Odnosząc się do żądania zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda odszkodowania należało wskazać, iż treść art. 45. § 1 k.p. stanowi, iż w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu.

W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd I instancji dokonał jednostronnej i arbitralnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez dowolną i lakoniczną jego ocenę oraz pominięcie dowodów przedstawionych przez powoda, świadczących o zasadności jego roszczenia. Nadto Sąd I instancji w pełni i bezkrytycznie dał wiarę zeznaniom R. K. i L. T. przez co doszedł do przekonania, że pozwana nie mogła zagwarantować powodowi innej pracy, gdyż wszystkie stanowiska były wówczas obsadzone.

W ocenie strony powodowej przyczyna wypowiedzenia umowy pracę wskazana przez pozwaną jest pozorna i nie może stanowić uzasadnienia rozwiązania stosunku pracy z powodem. Powyższe potwierdza w szczególności fakt, że pozwana jest aktualnie jednym z największych pracodawców w regionie (...), zatrudniającym ok. 3.100 osób na różnych stanowiskach pracy, a zasady doświadczenia życiowego przeczą tezie sformułowanej na kartach uzasadniania zaskarżonego wyroku, wg której w tak wielkim przedsiębiorstwie jak pozwana nie można było zagwarantować powodowi żadnego stanowiska nie wymagającego od niego, aż tak dużego wysiłku fizycznego jak na ostatnim stanowisku pracy powoda.

W rozumieniu przepisu art. 45 § 1 k.p. wypowiedzenie umowy o pracę jest nieuzasadnione zarówno wtedy, gdy wskazana w nim przez pracodawcę przyczyna okazała się pozorna (fikcyjna, nierzeczywista, nieprawdziwa, nieistniejąca), jak i wówczas, gdy przyczyna ta faktycznie zaistniała i w ocenie pracodawcy uzasadniała wypowiedzenie, lecz -ze względu na jej wagę lub charakter - była niewystarczająca dla rozwiązania stosunku pracy.

Staje się zatem oczywistym, iż w kontekście wyżej wymienionych uchybień, niezastosowania i błędnie dokonanej przez sąd I instancji interpretacji przepisów, zaskarżony wyrok ostać się nie może.

SĄD OKRĘGOWY ZWAŻYŁ, CO NASTĘPUJE:

Apelacja pozwanej spółki okazała się uzasadniona co do pkt. II zaskarżonego wyroku.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego cytowanym w apelacji oraz m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2010-01-07 w sprawie II PK **132/09 podkreśla się, że** odpowiedzialność deliktowa pracodawcy za wypadek przy pracy doznany przez pracownika jest odpowiedzialnością subsydiarną w stosunku do odpowiedzialności instytucji ubezpieczeniowej, która odpowiada w razie spełnienia warunków (przesłanek) z ustawy o wypadkach przy pracy. Dopuszczalne jest dochodzenie przez pracownika od pracodawcy roszczeń uzupełniających z tytułu wypadku przy pracy, opartych na przepisach prawa cywilnego (art. 415 k.c., art. 444 k.c. i art. 445 k.c.). Pracownik, występując z takim powództwem, nie może w postępowaniu sądowym powołać się jedynie na fakt wypadku przy pracy, który stwierdzony został protokołem powypadkowym, lecz musi wykazać wszystkie przesłanki prawne cywilnej odpowiedzialności odszkodowawczej. W przypadku deliktu są to: 1) ciężąca na pracodawcy odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego, w szczególności oparta na zasadzie winy (art. 415 k.c.), 2) poniesiona szkoda (wynikająca z uszczerbku na zdrowiu - art. 361 § 2 k.c., art. 444 i 445 k.c.), 3) związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem będącym wypadkiem przy pracy a powstaniem szkody (art. 361 § 1 k.c.).

Bezspornie powód nie dochodził roszczeń wypadkowych przed ZUS. Tym samym powództwo o zadośćuczynienie, jako roszczenie uzupełniające świadczenia otrzymane już z ustawy wypadkowej było przedwczesne, albowiem nie wiadomo czy i w jakiej wysokości powód otrzyma odszkodowanie od organu rentowego. Sąd II instancji nie może zatem ocenić, czy przyszłe odszkodowanie wyrówna szkodę jaką powód poniósł wskutek wypadku przy pracy. Tym samym ustalenie zadośćuczynienia na kwotę wskazaną w wyroku było przedwczesne.

Dlatego na mocy art. 386 & 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

Pomimo braku argumentów apelacyjnych sąd obniżył zasądzone powodowi wynagrodzenie o którym mowa w pkt. IV zaskarżonego wyroku. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że pozwana mogła odpowiadać wyłącznie za zaniżenia wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy o którym mowa w przepisie art. 92 & 1 pkt 1 kodeksu pracy.

Nieuzasadnione było bowiem zasadzenie wyrównania zasiłku chorobowego, skoro powód będzie mógł wystąpić do ZUS o wypłatę zasiłku chorobowego w 100 % wysokości, po prawomocnym ustaleniu wypadku przy pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 386 & 1 k.p.c. orzekł jak w pkt. II sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie apelacja pozwanego nie była uzasadniona.

Nie potwierdził się przede wszystkim zarzut naruszenia art. 233 & 1 k.p.c. i związany z nim zarzut naruszenia art. 3 ustawy wypadkowej. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe zgodnie z wnioskami stron, dokonując trafnych ustaleń i wyjaśniając wszystkie istotne okoliczności mające wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. To zaś spowodowało, że Sąd Okręgowy zaakceptował w całości ustalenia faktyczne i rozważania Sądu I instancji, traktując je jak własne i nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05 listopada 1998 roku, sygn. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24/776).

Sąd Rejonowy dokonał swobodnej oceny dowodów w ramach art. 233 § 1 k.p.c., a Sąd Okręgowy nie dopatrzył się w sędziowskiej ocenie materiału dowodowego żadnych uchybień. Nie doszło również do obrazy art. 233 § 1 k.p.c.. Sąd przejawiał w wysokim stopniu staranność w toku prowadzonego postępowania dowodowego, jak i przy motywowaniu swojego stanowiska, a wyrok wydał prawidłowo, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy i w zgodzie z obowiązującymi przepisami prawa. W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że swobodna sędziowska ocena dowodów może być podważona jedynie wówczas, gdyby okazała się rażąco wadliwa lub oczywiście błędna (por. wyrok z dnia 18 lutego 1997 r., II UKN 77/96, OSNAPiUS z 1997r., nr 21, poz. 426, lub wyrok z dnia 27 lutego 1997r., I PKN 25/97, OSNAPiUS z 1997 r., nr 21, poz. 420), co w ocenianej sprawie nie występuje. „Wobec szerokiej autonomii zastrzeżonej sądom przy ocenie przeprowadzonych dowodów, ingerencja sądu drugiej instancji w ocenę dokonaną przez sąd pierwszej instancji dopuszczalna jest wyjątkowo wówczas, gdy w sposób zupełny naruszone zostały zasady określone w art. 233 par. 1 kpc” (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 6 grudnia 1996 r., II UKN 26/96, OSNAPiUS 1997r., nr 14, poz. 256; z dnia 6 czerwca 1997 r., II UKN 167/97, OSNAPiUS 1998 r., nr 8, poz. 251). Również, gdy z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 par. 1 k.p.c., choćby dowiedzione zostało, że z tego samego materiału dałoby się wysnuć również logiczne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego wnioski odmienne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273). Wreszcie, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 10 stycznia 2002 r. (II CKN 572/99, LEX nr 53136) stwierdził, że zarzut obrazy przepisu art. 233 par. 1 k.p.c., nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że powód uległ w dniu 15.04.2011 roku wypadkowi przy pracy, albowiem tego dnia wykonując obowiązki pracownicze wskutek nagłego zdarzenia w postaci dźwignięcia ciężaru 20 kg. z wysokości ok. 1,8 metra doznał odmy opłucnowej lewostronnej. Potwierdziły to dwie niezależne opinie biegłych pulmonologów, którzy jednoznacznie stwierdzili, że młody człowiek nie cierpiący wcześniej na jakiegokolwiek schorzenia płuc, mógł doznać odmy opłucnowej wskutek dźwigania lub przenoszenia ciężarów, czyli warunków w których feralnego dnia pracował. Strona pozwana opinii drugiego biegłego nie kwestionowała, wskazując jedynie na zwykłe obowiązki jakie tego dnia wykonywał skarżący. Tymczasem stanowisko judykatury w tym zakresie było jasne tj. jeżeli warunki pracy (nawet te normalne) wywołały uraz to mamy do czynienia z przyczyną zewnętrzną w rozumieniu art. 3 ustawy wypadkowej. Przykładowo w wyroku z dnia 05.05.2011 w sprawie **II PK 280/10 czytamy: warunkiem uznania wysiłku fizycznego towarzyszącego wykonywaniu pracy za przyczynę zewnętrzną, stanowiącą nieodzowny element zdarzenia jako wypadku przy pracy, jest ustalenie, że wysiłek ten w sposób istotny i nagły przyspieszył lub pogorszył istniejący u pracownika stan chorobowy wywołany schorzeniem samoistnym.** Podobnie wyroku z dnia 24.11.2010 roku w sprawie **I UK 181/10** Sąd Najwyższy stwierdził: w świetle art. 3 ust. 1 ustawy z 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych zewnętrzną przyczyną zdarzenia (zawału serca), będącego wypadkiem przy pracy, może być wykonywanie pracy w normalnych warunkach, jeśli ze względu na stan zdrowia pracownika powodowały one nadmierne obciążenie jego organizmu. Przy ocenie oddziaływania tak

rozumianej przyczyny należy brać pod uwagę cały okres, przez który praca nieodpowiadająca stanowi zdrowia pracownika była wykonywana, a nie tylko dzień w którym zdarzenie nastąpiło. I ostatni z wyroków Sadu Najwyższego mówiący o wypadku przy pracy także w sytuacji wykonywania normalnych obowiązków tj. wyrok z dnia 18.08.2010 r. w sprawie **IPK 18/09gdzie czytamy: zewnętrzną przyczyną sprawczą wypadku przy pracy może być każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego, zdolny - w istniejących warunkach - wywołać szkodliwe skutki, w tym także pogorszyć stan zdrowia pracownika dotkniętego już schorzeniem samoistnym. Podniesienie przez pracownika w czasie pracy znacznego ciężaru, które doprowadziło do nagłego uszkodzenia organizmu w takim stopniu, że pracownik stał się niezdolny do wykonywania dotychczasowej pracy, ma charakter wypadku przy pracy, choćby nawet pracownik przed wypadkiem był dotknięty schorzeniem samoistnym, które jednak pozwalało na wykonywanie codziennej pracy.**

Reasumując argument apelacji, że z przyczyną zewnętrzną wypadku mamy do czynienia tylko wtedy, jeżeli pracownik wykonuje czynności odbiegające od zwykłego zakresu obowiązków, był chybiony. Jak wynikało z cytowanych orzeczeń Sądu Najwyższego także wykonywanie tzw. normalnych obowiązków, może stanowić przyczynę zewnętrzną wypadku przy pracy, jeżeli spowodowało albo w sposób istotny przyczyniło się do wystąpienia urazu.

Bezzasadny był zarzut dotyczący bezzasadności wypłaty wynagrodzenia za 17 października 2011 roku, albowiem był to dzień w którym pozwana wypowiedziała powodowi umowę o pracę z uwagi na względy zdrowotne i zwolniła go od świadczenia pracy do końca okresu wypowiedzenia. Nielogiczne było zatem uznanie, iż w dniu 17.10.2011 roku powodowi wynagrodzenie nie przysługiwało. Zastosowanie znajdował tu przepis art. 81 § 1. kodeksu pracy o treści: pracownikowi za czas niewykonywania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszerzowania, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania - 60% wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

Niewątpliwie w dniu 17.10.2011 roku powód chciał pracować i uznanie przez pozwaną, iż powód odmówił świadczenia pracy było bezzasadne. Dlatego orzeczenie Sadu I instancji w tym zakresie było zgodne z prawem.

Za nieuzasadnione należało uznać argumenty pozwanej dotyczące wyrównania premii obecnościowej. W apelacji podniesiono jedynie, że brak ustalenia wypadku przy pracy powodował niezasadność tego roszczenia. Tymczasem jak już wyżej wykazano, powód wypadkowi przy pracy uległ i dlatego nie było podstaw do pozbawienia go premii obecnościowej, która przysługiwała także pracownikowi korzystającemu ze zwolnienia od świadczenia pracy.

W związku z powyższym Sąd orzekła jak w pkt. III sentencji wyroku mając na uwadze art. 385 k.p.c.

Przechodząc do apelacji powoda należało stwierdzić, iż była ona w całości bezzasadna.

Odnośnie przedwczesności roszczenia uzupełniającego w postaci zadośćuczynienia określonego w Kodeksie cywilnym była już mowa. Tym bardziej zatem nie można było zasądzić wyższego zadośćuczynienia.

Główny zarzut apelacyjny skierowany na naruszenie art. 233 & 1 k.p.c. w zw. z art. 45 & 1 k.p. okazał się on bezzasadny albowiem ocena przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę powodowi była swobodna, a nie dowolna i tym samym ustalenie o braku stanowiska pracy na którym powód mógłby być zatrudniony zgodnie z zaleceniem lekarza medycyny pracy, nie zostało w apelacji obalone. Apelujący nie przedstawił żadnych merytorycznych argumentów wobec wyводу dokonanego przez Sąd I instancji, ograniczając się do sugestii, iż ilość pracujących w pozwanej pracowników wskazuje na to, że można było powoda przesunąć na stanowisko na którym byłby mniej obciążony. W ocenie Sądu ten argument nie mógł doprowadzić do wzruszenia wyroku Sądu Rejonowego odnośnie oddalenia powództwa o odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia powodowi umowy o pracę. Subiektywne przeświadczenie powoda, iż w pozwanej spółce miejsce pracy by się dla niego, nie mogło świadczyć o bezprawności wypowiedzenia mu umowy o pracę dokonanego przez pozwaną spółkę. Dlatego wyrok w tym zakresie odpowiadał prawu.

Powód w apelacji zaskarżył także oddalenie powództwa w zakresie różnicy kwot zasądzonych tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę i premii obecnościowej, ale w uzasadnieniu apelacji próżno szukać argumentów w tym zakresie. Uznać zatem należało, iż zasądzone z tego tytułu kwoty były ustalone w prawidłowej wysokości.

Reasumując ten fragment rozważań, należało, na podstawie art. 385 k.p.c. orzec , jak w pkt. III sentencji wyroku.

Co do kosztów procesu to w zasadzie pozwana apelacje wygrywała w połowie, czyli w połowie przegrywała, a powód apelację przegrywał, ale pozwana nie wносиła o zasądzenie kosztów procesu za instancję odwoławczą. Dlatego na podstawie art. 100 k.p.c. stosowanego w postępowaniu apelacyjnym na mocy art. 391 & 1 k.p.c. orzeczono jak w pkt. IV sentencji wyroku.

SSO Tomasz Korzeń SSO Marek Zwiernik SSO Mariusz Nawrocki